

De Bremer stadsmusikanter

Fra Grimms Eventyr

Der var engang en mand, som havde et æsel. Det havde i mange år båret sække til møllen, men nu begyndte dets kræfter at tage af, så det blev mere og mere udueligt til sit arbejde. Manden tænkte på at skaffe sig af med det, men æslet mærkede nok, hvad det trak op til, og begav sig på vej til byen, fordi det tænkte, at kunne det ikke blive andet, kunne det nok blive spillemand der. Da det havde gået en lille tid, traf det en jagthund, som lå og gispede. »Hvad er der i vejen?« spurgte æslet. »Jeg bliver svagere for hver dag, der går,« svarede hunden, »det kommer jo med alderen. Og nu vil min herre slå mig ihjel, fordi han ikke kan bruge mig på jagt. Så løb jeg min vej.« »Ved du hvad,« sagde æslet, »du skulle gå med mig til Bremen og blive spillemand. Jeg spiller på luth og du slår på tromme.« Hunden syntes godt om forslaget, og de gik videre sammen. Kort efter kom de forbi en kat, som lå på vejen og skar de ynkeligste ansigter. »Hvad er der gået dig imod, dit gamle flødeskæg?« sagde æslet. »Hvem kan være i godt humør, når alting går skævt for en,« svarede katten, »fordi jeg nu er blevet gammel og hellere vil ligge bag ovnen og spinde end fange mus, har min frue i sinde at drukne mig. Jeg løb min vej, men nu er gode råd dyre.« »Gå med os til Bremen og bliv spillemand,« sagde æslet. Katten var villig til det, og de begav sig alle tre på vej. Kort efter kom de tre landstrygere forbi en gård, hvor der sad en hane og galede af alle livsens kræfter. »Du skriger jo, så det går gennem marv og ben,« sagde æslet. »Hvad er der i vejen?« »Nu har jeg spået godt vejr til vor Frue dag,« sagde hanen, »men alligevel skal der koges suppe på mig i morgen, fordi det er søndag, og der kommer fremmede. I aften skal hovedet hugges af mig, og nu skriger jeg, så længe jeg kan.« »Kom herop, rødtop,« sagde æslet, »gå med os til Bremen og bliv spillemand. Du lader til at have en god stemme, så når vi fire slår os sammen, må det da kunne blive til noget.«

De kunne imidlertid ikke nå Bremen på een dag, og om aftenen kom de til en skov, hvor de besluttede at blive om natten. Æslet og hunden lagde sig under et stort træ, katten og hanen sad oppe mellem grenene, hanen helt oppe i toppen, fordi den troede, der var sikrest. Før den satte sig til at sove, så den sig om til alle sider, og da den syntes, at den så lys skinne i det fjerne, kaldte den på sine kammerater og sagde, at der måtte vist være et hus i nærheden. »Så går vi derhen, for her er ikke rart,« sagde æslet. Hunden syntes også, at det kunne gøre godt at få et par ben at gnave. De begav sig på vej. Lyset blev stadig større, og til sidst stod de uden for et klart oplyst røverhus. Æslet, der var den største, gik hen og kiggede ind ad vinduet. »Hvad kan du se?« spurgte hanen. »Et dejligt dækket bord,« svarede æslet, »og røverne sidder og gør sig til gode.« »Det var noget for os,« sagde hanen. »Ja, bare vi var derinde,« sukkede æslet. Dyrene lagde nu råd op om, hvordan de skulle få røverne jaget ud, og tilsidst fandt de ud af det. Æslet stillede sig med forpoterne i vinduet. Hunden sprang op på dets ryg, katten klatrede op på hunden, og hanen fløj op og satte sig på kattens hoved. I samme øjeblik begyndte de med deres musik. Æslet skreg, hunden gøede, katten mjavede og hanen galede, og så styrtede de allesammen ind gennem vinduet, så glasskårene klirrende fløj til alle sider. Røverne fløj rædselsslagne op, og da de troede, det var et spøgelse, flygtede de så hurtigt de kunne, ud i skoven. De fire kammerater satte sig så til bords og tog for sig af retterne, som om de ikke havde fået mad i en hel måned.

Da de fire spillemænd var mætte, slukkede de lyset og gik til ro. Æslet lagde sig på møddingen, hunden bag ved døren, katten i kakkelovnskrogen og hanen fløj op på hanebjælken. De var trætte af den lange vej, og det varede ikke ret længe, før de faldt i søvn. Ved midnatstid, da røverne så, at lyset var slukket, og alting lod til at være roligt, sagde anføreren: »Vi skulle ikke have ladet os skræmme så let,« og han bød en af sine mænd gå hen og undersøge huset. Manden gik ud i køkkenet og ville tænde lys, og da han troede, at kattens gloende øjne var gløder, stak han en tændstik ind i dem for at få ild. Men katten forstod ikke spøg; den sprang lige i ansigtet på ham og

kradsede ham. Han blev ude af sig selv af angst og ville løbe ud ad døren, men hunden bed ham i benet, og da han kom forbi møddingen, gav æslet ham et ordentligt spark. Hanen var imidlertid vågnet og gav sig til at gale af alle kræfter. Men røveren løb, så stærkt han kunne, tilbage til anføreren og sagde: »Der sidder en forfærdelig heks inde i huset. Hun har kradset mig i ansigtet, og uden for døren står der en mand, som stak mig i benet med en kniv. I gården ligger der et stort uhyre, som slog løs på mig med en trækølle, og oppe på taget sidder dommeren og råber: 'Skaf mig fat på den tyveknægt.' Så løb jeg, så hurtigt jeg kunne.« Så turde røverne ikke vende tilbage til huset, men spillemændene syntes så godt om at være der, at de blev der resten af deres liv.